

Собака та м'ясо

Езоп

Якось пробігав собака повз ятку з м'ясом. Різник саме пішов до криниці напиться води. Собака, побачивши, що різника нема, скочив до ятки, вхопив м'ясо, шаснув на вулицю й невдовзі був за селом.

"Перейду річку,— думає,— сяду на леваді та й попоїм. Там ніхто не заважатиме".

Мчав стрімголов, аж поки дістався річки. А побачивши, що ніхто за ним не женеться, стишив біг. Незабаром уже брався кладкою на той берег. На середині кладки глянув у воду — і враз зупинився.

Річка була тиха та спокійна, у воді відбивалося все, як у дзеркалі. І собака побачив там пса, багато більшого за нього, із здоровенним шматком м'яса в зубах.

"О,— подумав собака,— то, напевно, теляче стегно, бо воно вдвічі більше за те, що в мене! Коли б я його мав — половину з'їв би, а решту закопав у землю на запас. А цього шматка, що я поцупив, ледве на сьогодні стане. Жаль!"

І вже собака рушив був далі, але знов спинився.

"А що, як пірнути та й забрати? Хай навіть той пес більший за мене, але ж я заскочу його зненацька; він перелякається і впусти́ть м'ясо. Я схоплю і втечу".

Не гаючи часу, кинув собака своє м'ясо у воду, а сам шубовснув якраз туди, де був собака з багатою поживою.

Борсався, борсався, пірнав, пірнав — але ні собаки, ні м'яса нема й сліду.

Розчарований, поплив собака до берега.

— Утік од мене, — бурмотів він.— Побачив, що я стрибнув у воду, то й дременув. Щастить же йому!

— Про кого мову ведеш, собако? — спитала сорока, що сиділа неподалік на дереві.

— Та про того пса з телячим стегном у зубах. Чи ти не помітила, куди він побіг?

Сорока зайшлася сміхом.

— А, здоров би ти був, який же ти недотепа!

— Чом це я недотепа?

— Бо там не було ніякого пса з телячим стегном. То ти сам одбивався у воді, мов у дзеркалі.

— Та невже?

— Отож-то й є. Ти бачив себе самого в річці.

— А ти не брешеш?

— Не віриш — подивися ще раз.

Собака нахилився з берега й знов побачив у воді пса.

— Ну, а тепер гавкни: побачиш, що й той гавкне... То второпав нарешті? Це твоє відображення.

Собака послухався сороки; невдовзі він прибіг назад, підібгавши хвоста.

— Правда твоя, сороко,— каже.— Марно втратив я м'ясо!

— Журись не журись,— відповіла скрекотуха,— а коли зазіхнеш на чуже, то втратиш і своє. Так тобі й треба.